

Sygn. akt II K 160/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniach 17 kwietnia i 30 czerwca 2015 roku sprawy **M. S.**

syna A. i J. z domu W. urodzonego (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 lutego 2013 r. w Ł., województwa (...) wyłudził poświadczenie nieprawdy od Starostwa (...) w ten sposób, że składając wniosek o wydanie prawa jazdy polskiego podstępnie wprowadził go w błąd co do faktu posiadania prawa jazdy uzyskanego na terenie Ukrainy kat. B, nr (...) wydane w dniu 01.10.2013 roku przez Wydział ds. R.- E.2 przy Zarządzie Państwowej Inspekcji (...) miasta K., gdy w rzeczywistości takiego prawa jazdy nie uzyskał, co spowodowało wystawienie i wydanie przez Starostę (...) dokumentu poświadczającego nieprawdę- prawa jazdy polskiego, kategorii B numer (...), o serii blankietu (...)

to jest o czyn z art. 272 k.k.

o r z e k a

- oskarżonego M. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 272 k.k. z tym, że przyjmuje, iż ukraińskie prawo jazdy wydano mu w dniu 1 października 2012 roku i za czyn ten na podstawie art. 272 k.k.

w związku z art. 58 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w ilości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na równoważną kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

- na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka zwrot Starostwu Powiatowemu w Ł. dowodu rzeczowego w postaci prawa jazdy kategorii B numer (...), o serii blankietu (...) wystawionego na nazwisko M. S., przechowywanego w aktach sprawy na k. 20 stwierdzając jego zbędność dla dalszego postępowania;

- na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego M. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 530,75 (pięciuset trzydziestu ⁷⁵/100) złotych, w tym 160 (sto sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej.

II K 160/15

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w dniu 13 lutego 2013 roku do Starostwa Powiatowego w Ł. – Wydziału (...), (...) i (...) zgłosił się M. S., który złożył wniosek o wymianę prawa jazdy uzyskanego na terenie Ukrainy kategorii B o nr (...) wydanego w dniu 1 października 2013 roku przez Wydział ds. R.-E. 2 przy Zarządzie Państwowej Inspekcji (...) miasta K.. Do wniosku tego dołączył wymagane dokumenty i tłumaczenia i w dniu 25 lutego odebrał wydany przez Starostę (...) dokument prawa jazdy polskiego, kategorii B numer (...) o serii blankietu (...).

W toku postępowania administracyjnego dokument uzyskany na Ukrainie, który zwrócił, został odesłany do urzędu wystawiającego za pośrednictwem Ambasady Ukrainy w W.. Czynności kontrolne wykonywane przez Policję w ramach nadzoru nad wydawaniem dokumentów polskich praw jazdy na podstawie dokumentów uzyskanych poza granicami kraju doprowadziły do ustalenia, że wymieniony nie uzyskał uprawnień, którymi się legitymował na Ukrainie, a co za tym idzie – że istniało podejrzenie wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w Starostwie Powiatowym w Ł.. Dokumenty nadesłane przez stronę ukraińską oraz przez Komendę Główną Straży Granicznej w Polsce potwierdziły, że M. S. nie tylko nie uszył uprawnień do kierowania pojazdami na Ukrainie, ale nawet nie przekraczał granicy z tym krajem na przestrzeni 2012 roku.

/ **dowód** : zeznania świadka H. M. - k.81v; informacja o przestępstwie – k.1; wniosek o wymianę prawa jazdy – k.3-7; protokół zatrzymania rzeczy – k. 9-11; informacja ze Starostwa Powiatowego w Ł. – k. 25; informacja z KG Straży Granicznej – k. 39-41; informacje od strony ukraińskiej – k. 45-53/

M. S. ma 36 lat, posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe, z zawodu jest zegarmistrzem, aktualnie pracuje jako robotnik budowlany w firmie (...) na 1/4 etatu osiągając z tego tytułu dochód miesięczny w kwocie 500 złotych netto, z którego się utrzymuje. Jest on żonatym ojcem dwu córek w wieku 7 i 13 lat, przy czym zarówno żona jak i dzieci pozostają na jego utrzymaniu. Nie posiada on majątku większej wartości. Był on uprzednio karany – ostatnio w 2010 roku za czyn z art. 60 ust. 1 k.k.s. i inne - jednakże nie za przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów. dotychczas karany.

/ **dowód**: dane osobopoznawcze oskarżonego – k.70; dane o stanie majątkowym – k.71; dane o karalności – k.67-69/

Oskarżony przesłuchany w toku przewodu sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że „był, zrobił, przywiózł, wymienił”, „tłumaczenie było, prawo jazdy ukraińskie było, wszystko co Urząd Miasta chciał to było” i w słowach tych zawarł negację stawianego mu zarzutu. Potwierdził także wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego, gdzie czas przybycia policji określił na pół godziny po przyjeździe z pola i że wtedy, w obecności funkcjonariuszy, pił piwo, a wcześniej wypił 2 piwa i wódkę o pojemności 200 ml i że poprzedniego dnia też spożywał alkohol. Dodał, że alkohol spożywał w 5 minut po przyjeździe do domu i że w dniu tym nie jadł, może jedynie jakąś kanapkę i że jest chory na cukrzycę, przyjmuje insulinę w zastrzykach dwa razy dziennie.

Wyjaśnienia oskarżonego w zasadzie ograniczają się do twierdzenia, że przyznał się nieświadomie do popełnienia tego czynu (pomijając przy tym fakt wyrażenia zgody na dobrowolne poddanie się karze i uzgodnienia jej z prokuratorem) i do negowania jego sprawstwa stwierdzeniami, że „Ukraina wydała mu takie prawo jazdy i on w niczym nie zawinił”.

O zupełnym braku wiarygodności wyjaśnień M. S. co do faktu głównego Sąd przesądził, dając walor wiarygodności zeznaniom świadka H. M. (2) oraz dowodom z dokumentów, w świetle których wymieniony nie dość, że nie uzyskał uprawnień do kierowania pojazdami po odbyciu stosownego kursu na terenie Ukrainy, to nawet nie przekraczał granic tego państwa w 2012 roku.

Zeznania świadka H. M. (2) – urzędnika z Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w Ł., który wykonywał czynności służbowe związane z wydaniem polskiego prawa jazdy na podstawie wniosku oskarżonego Sąd obdarzył w pełni walorem wiarygodności, są one spójne, logiczne, pochodzą od osoby pełniącej funkcję publiczną, cieszącej się dobrą opinią, która nie miała żadnego interesu w przedstawianiu relacji nieprawdziwych, a dodatkowo w ocenie takiej utwierdza Sąd rzeczowość i spokój w trakcie ich składania na rozprawie. W takiej ocenie utwierdza Sąd także fakt, że wymieniona jako urzędnik z całą pewnością ma wyższą niżli u przeciętnego obywatela świadomość w

zakresie odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, co niewątpliwie stanowiło barierę przez złożeniem przez nią zeznań niezgodnych z prawdą.

Mając na uwadze wielokrotnie podnoszony – zarówno w nauce procesu karnego, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego – nakaz zachowania szczególnej ostrożności w ocenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, jako środka dowodowego pochodzącego od osoby najżywiej zainteresowanej rozstrzygnięciem dlań korzystnym oraz ocenę pozostałych dowodów w sprawie przeprowadzonych Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego M. S. wyłącznie za linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej.

Nadto Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w postaci oryginałów dokumentacji związanej ze złożonym przez oskarżonego wnioskiem o wydanie polskiego prawa jazdy na podstawie ukraińskiego dokumentu, informacji dotyczącej kwestii przekraczania przez oskarżonego granicy Rzeczypospolitej Polskiej oraz informacji z (...) Państwowej Inspekcji (...) Głównego Urzędu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Ukrainy w K. oraz Krajowego Automatyzowanego Systemu Informacyjnego Departamentu Państwowej Inspekcji (...) Głównego Urzędu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Ukrainy zaprzeczających uzyskaniu przez M. S. uprawnień do kierowania pojazdami na terenie tegoż kraju, których prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

W związku z powyższym, Sąd zważył co następuje:

M. S. został oskarżony o popełnienie występku z art. 272 k.k. i Sąd przypisał oskarżonemu czyn w postaci zarzuconej w akcie oskarżenia. Przepięstwo tak zakwalifikowane popełnia ten, kto wyludza poświadczanie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu.

Ma ono charakter powszechny, może je popełnić każdy, przy czym należy do przestępstw materialnych, dla dokonania którego niezbędne nastąpienie skutku – konkretnie: w postaci wyludzenia poświadczania nieprawdy, to jest uzyskania takiego dokumentu.

Występek z art. 272 k.k. można popełnić jedynie umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, zaś znamiona określające czynność sprawczą zostały jednoznacznie wskazane w samej treści przepisu.

Występek ten zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat trzech.

Mając na uwadze powyższe oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, Sąd stwierdził, że oskarżony w dniu 13 lutego 2013 roku w Ł., województwa (...) wyludził poświadczanie nieprawdy od Starostwa (...) w ten sposób, że składając wniosek o wydanie prawa jazdy polskiego podstępnie wprowadził w błąd jego urzędników co do faktu posiadania prawa jazdy uzyskanego na terenie Ukrainy kat. B, nr (...) wydanego mu w dniu 1 października 2012 roku przez Wydział ds. R.- E. 2 przy Zarządzie Państwowej Inspekcji (...) miasta K., gdy w rzeczywistości takiego prawa jazdy nie uzyskał, co spowodowało wystawienie i wydanie przez Starostę (...) dokumentu poświadczającego nieprawdę - prawa jazdy polskiego, kategorii B numer (...) o serii blankietu (...), wyczerpując tym samym swym czynem znamiona czynu zabronionego z art. 272 k.k.

W ocenie Sądu, wina oskarżonego nie budziła wątpliwości, gdyż nie zdecydował się on na zachowanie zgodne z prawem, chociaż miał taką możliwość, a jednocześnie nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające winę.

Sąd na podstawie art. 272 k.k., korzystając z regulacji zawartej w przepisie art. 58 § 3 k.k. wymierzył M. S. za popełnione przestępstwo karę 80 stawek dziennych grzywny, określając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej jako równoważną kwocie 20 złotych.

Kara w takim wymiarze nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, który był wysoki, gdyż w ocenie Sądu oskarżony miał pełną świadomość naganności swojego czynu, a co za tym idzie zdawał sobie sprawę, że wyludzenie poświadczania

nieprawdy jest przestępstwem i to o dość znacznym stopniu szkodliwości społecznej. Kara ta jest więc adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który naruszył dobro, jakim jest wiarygodność dokumentów.

W ocenie Sądu tak orzeczona kara osiągnie cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawcy, a równocześnie spełni cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa dając wyraźny przekaz dla potencjalnych sprawców, że zachowania takie spotykają się ze stanowczą reakcją i są karane.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 530,75 zł, na którą to składają się poniesione przez organa procesowe wydatki, związane z prowadzeniem niniejszego postępowania, w zdecydowanej większości za tłumaczenia dokumentów z i na język ukraiński w związku z koniecznością wykonywania czynności w ramach pomocy prawnej oraz zryczałtowane koszty doręczeń zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w sądowym i koszty karty karnej, a także stanowiąca 10 % orzeczonej kary grzywny opłata sądowa w wysokości 160 zł.